

Η ΙΓ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΑΣΧΟΛΗΘΗΚΕ ΜΕ ΔΥΟ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ» (Όσιος Ίωάννης ὁ Ρῶσος 29.10-2.11.2001)

*Πρωτοπρεσβυτέρου π. Κυριακοῦ Τσουροῦ,
Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς
ἐπί τῶν αἱρέσεων*

1. Ἡ Συνδιάσκεψη αὐτή ὅπως καί οἱ προηγούμενες πραγματοποιήθηκε μέ ἀπόφαση καί εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ὑπό τήν αἰγίδα καί τήν μέριμνα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδοῦλου.

Οἱ Πανορθόδοξες αὐτές Συνδιασκέψεις ξεκίνησαν ἀθόρυβα ὡς μία ταπεινή προσπάθεια τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου καί καθιερώθησαν πλέον ὡς θεσμός γιά τήν κατ' ἔτος ἀνταλλαγή ἀπόψεων καί ἐμπειριῶν ἐπί τοῦ φλέγοντος θέματος πού μᾶς ἀπασχολεῖ.

Καί στήν ΙΓ' Συνδιάσκεψη συμμετεῖχαν ἀδελφοί Ἐντεταλμένοι τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν δεκτοί μέ πολλή ἀγάπη. Εἶναι γνωστά τά μεγάλα προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν στίς χῶρες τους, ιδιαίτερα ἐκεῖνες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, μέ τήν ἐπέλαση τῶν διαφόρων αἱρέσεων, καί ἀσφαλῶς ἡ προσφορά τῆς δικῆς μας ἐμπειρίας εἶναι πολύτιμη καί γι' αὐτούς.

2. Ἡ λεγόμενη παγκοσμιοποίηση εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία μιά νέα πρόκληση, γιά νά ἐπανακαθορίσει τήν συνάντησή της μέ τόν κόσμο καί νά ἀνανεώσει τό μήνυμά της πρός τόν σύγχρονο ἄνθρωπο. Καί ἐδῶ βρῖσκεται ἡ μεγάλη δυσκολία, καθόσον ἐκεῖνο πού κυρίως πλήττει ἡ παγκοσμιοποίηση εἶναι τό πρόσωπον, γιά τό ὁποῖο ὁ Χριστός ἐσταυρώθη καί ἡ Ἐκκλησία λειτουργεῖ. Ἐξ ἄλλου ἡ παγκοσμιοποίηση βρῆκε ἰδανικό σύμμαχο στήν ἰδεολογία τῆς "Νέας Ἐποχῆς", ἡ ὁποία, ξεκινῶντας ἀπό τά μέσα τοῦ 19ου αἰῶνα, πεισματικά ἐπιμένει νά διαβρώσει μέ τίς ἀποκρυφιστικές δοξασίες της τήν θρησκευτική πίστη τοῦ ἀνθρώπου, καί νά ἀμαυρώσει τήν αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε στή θέ-

ση της νά ἐγκαθιδρύσει τήν "παγκόσμια θρησκεία", μέσα στήν ὁποία "ὅλες οἱ θρησκευτικές δοξασίες εἶναι ἐξ ἴσου ἀληθινές ἀκόμη καί ὅταν αὐτές ἔρχονται σέ ἀντίθεση μεταξύ τους" (Φρ. Σέφφερ, «Χορεύοντας μόνος», σελ. 29).

Ὅμως ἡ σχετικοποίηση αὐτή ἔχει ὡς συνέπεια νά θεωροῦνται οἱ θρησκείες ἀσχετες καί ἀχρηστες γιά τόν δημόσιο βίο καί μάλιστα μέσα σέ ἕνα λαϊκό κράτος. Πρέπει ἐπομένως νά μποῦν στό περιθώριο καί νά θεωρηθοῦν τό πολύ - πολύ ὡς "ἰδιωτικές ἀτομικές θεραπευτικές ἀνάγκες" (Φρ. Σέφφερ, «Χορεύοντας μόνος», σελ. 29). "Εἶμαστε θρησκευτικοί, ἀλλά ὄχι χριστιανοί", παρατηρεῖ σύγχρονος στοχαστής.

Ὁ Θεός τῆς "Νέας Ἐποχῆς" δέν εἶναι πρόσωπον, εἶναι ἀπρόσωπος "συμπαντική ἐνέργεια", ἐπομένως δέν εἶναι πλέον ὁ Κύριος τῆς ἱστορίας, ἀλλά μιά ἐκκοσμικευμένη ἀναγκαιότητα κοινωνικῆς συνοχῆς. Δέν καθορίζει ὁ Θεός τό ἀγαθόν καί τό ἠθικόν, ἀλλά ὁ Νόμος. Ἡθικό πλέον εἶναι ἡ δύναμη τοῦ νόμου καί ὄχι ἡ ἀρετή, ἡ κοινωνική ἀνάπτυξη καί ὄχι ἡ ἀγιότητα. Ἐξ ἄλλου διάκριση καλοῦ καί κακοῦ δέν ὑπάρχει γιά τήν "Νέα Ἐποχή". Εἶναι χαρακτηριστικοί ἐν προκειμένῳ οἱ λόγοι ἐκπροσώπου σύγχρονης ἀρχαιολατρικῆς ομάδας: "Ὁ θεός τῆς νομοκρατικῆς ἐποχῆς, τῆς ἐποχῆς δηλαδή τοῦ Τυπανθρώπου, τῆς νοημοσύνης καί τῆς γνώσεως, θά εἶναι ὁ θεός ἑνός ἐξελιγμένου κόσμου καί πρέπει νά ἀνταποκρίνεται στό νοητικό ἐπίπεδο τῆς νέας ἐποχῆς. Πρέπει, μ' ἄλλα λόγια, ν' ἀλλάξουν οἱ ἀντιλήψεις μας περί κοσμογονίας, θεογονίας καί ἀνθρωπογονίας, ὥστε νά ταιριάξουν στήν πνευματική ἀνάπτυξη τῆς Νέας Ἀνθρωπότητας. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Θεός ἔχει ἀνάγκη νά γίνει νομοκρατικός, γιά νά γίνεται κατανοητός μέσα ἀπό τά

δεδομένα της εποχής, αλλά και για να μπορεί να συμβάλει στην ανάπτυξη της κοινωνίας" (Τρύφωνα Όλυμπιου, "Μέλλον, Έλληνισμός ή Όλεθρος" Λιτόχωρο 2000, σελ. 339).

3. Αυτές είναι οι θεωρητικές βάσεις των ποιικλωνύμων σεκτών, οι όποιες κάτω από θρησκευτικά προσώπεια δραστηριοποιούνται όλες "γιά τό καλό της ανθρωπότητας" έν όνόματι της θρησκευτικής έλευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τά όποια άδίστακτα οι ίδιες καταπατούν.

Η "Γαλλική Διύπουργική Άποστολή γιά τήν καταπολέμηση των αίρέσεων" (στήν πατρίδα μας δέν έχει άκόμη συγκροτηθεί άνάλογη) παρατηρεί μέ έμφαση: "Η αίρεση (σέκτα) είναι ένας σύνδεσμος μέ ολοκληρωτική δομή, δηλώνοντας ή όχι θρησκευτικούς σκοπούς, του όποιου ή συμπεριφορά πλήττει τά Άνθρώπινα Δικαιώματα και τήν κοινωνική ίσορροπία" (έκθεση Ίαν. 2000, σελ. 53).

Και ή Γαλλική Έθνοσυνέλευση (12.6.2001) προσθέτει: "οι αίρέσεις επιδιώκουν παντί τρόπο, να άναγνωρισθούν ως θρησκείες, τόσο γιά τό κώρος πού τους προσδίδει αυτός ό χαρακτηρισμός, όσο και γιά τά οικονομικά όφέλη πού έχουν από τίς κυβερνήσεις".

Τέλος τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (Ψήφισμα 29.2.96) καλεί τίς Κυβερνήσεις των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένώσεως "νά μή καταστήσουν τή χορήγηση του θρησκευτικού καθεστώτος αυτόματη" γιά τίς διάφορες σέκτες.

Μέσα σ' αυτή τήν πλημμυρίδα της συγχύσεως ή Έκκλησία και οι Ποιμένες της όφείλουν, ειδικά σήμερα, να είναι "Έτομοι προς άπολογία παντί τω αίτούντι ήμάς λόγον περι της έν ήμιν έλπίδος".

4. Η Σ.Ε. επί των αίρέσεων έχουσα πλήρη γνώση του μεγέθους του προβλήματος, επέλεξε δύο μόνον πτυχές του γιά να άποτελέσουν τό αντικείμενο μελέτης της παρούσης Συνδιασκέψεως:

Μία, όπως αυτό παρουσιάζεται μέ χριστιανικό μανδύα μέσα στις χριστιανικές αίρέσεις και δή των ποικλών Πεντηκοστιανών ομάδων. Μέ τό πρόβλημα αυτό άσχολήθηκαν και οι ΙΑ' και ΙΒ' Συνδιασκέψεις.

Και μία άλλη, όπως αυτό εμφανίζεται υπό μορφή σφόδρα άντιχριστιανική μέ τήν ανάπτυ-

ξη των νεοφανών άρχαιολατρικών και νεοειδωλολατρικών κινήματων. Και μέ αυτό τό θέμα άσχολήθηκαν οι Θ', ΙΑ' και ΙΒ' Συνδιασκέψεις.

Η Έπιτροπή μας στην Ί. Σύνοδο άντιμετωπίζει καθημερινώς πλείστες περιπτώσεις, προσπαθώντας πάντοτε να προσφέρει δύναμη, συμβουλές, πληροφορίες, ενίσχυση, θεραπεία και πάνω άπ' όλα έλπίδα κυρίως σε οικογένειες θυμάτων και, όπου είναι δυνατόν, στά ίδια τά θύματα.

Οι περιπτώσεις διαλύσεως οικογενειών μέ διαζύγια ή μέ εξαφανίσεις παιδιών λόγω της εντάξεως πρώην Όρθοδόξων μελών σε Πεντηκοστιανές ομάδες έχουν αύξηθει τελευταία. Αύξήθηκαν και οι περιπτώσεις δικαστικών ύποθέσεων μέ ιδιαίτερα κακές συνέπειες γιά συζύγους και παιδιά. Περιπτώσεις έντόνου προσηλυτισμού - όπως ή έκδικαζομένη στον Πύργο Ηλείας - έχουν γίνει συχνότερες.

Έξ άλλου, ή δραστηριότητα των συνοδοιπορούντων μέ τους Πεντηκοστιανούς - "μαρτύρων του Ίεχωβά" συνεχώς ενισχύεται ένεκα και της τελευταίας ιδιαίτερας προνομιακής μεταχειρήσεως τους έναντι άλλων θρησκευτικών ομάδων από τό Ύπουργείο Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Άπό τήν άλλη πλευρά οι αυτοαποκαλούμενοι "Άρχαιολάτρες", "έλληνολάτρες", "ειδωλόλατρες", "νεοπαγανιστές", "φυσιολάτρες", "έλληνόψυχοι", "άρχαιοφιλοι", "όπαδοί της πατρώας ή παραδοσιακής θρησκείας", "Έλληνες έθνικοί" κ.ά., όχι μόνον δραστηριοποιούνται έντονα και ύπουλα, αλλά και επιτίθενται ύβριστικά, χυδαία και βίαια κατά των μονοθεϊστικών θρησκείων και ιδιαίτερα του Χριστιανισμού.

Οι σύγχρονοι φανεροί ή κρυφοί "έθνικοί" κάνουν συνεχώς και πιο έντονη τήν παρουσία τους σε σταθμούς και σε συγκεκριμένα κανάλια, όπου επιδιώκουν να παγιδεύσουν τους συνομιλητές τους και να παραπληροφορήσουν τους ευαίσθητους στά έθνικά θέματα Όρθοδόξους Έλληνες. Έκδηλώσεις, πού προχωρούν πέραν της προβολής των πατρογονικών έθίμων, έξελίσσονται σε νεοειδωλολατρικές λατρευτικές συνάξεις σε συγκεκριμένους χώρους (βλέπε Προμήθεια στον Όλυμπο, Ίούλιος 2001, έκδηλώσεις στις Θερμοπύλες, 16 Ίουλίου 2001, Ίερά Πομπή προς τιμή των Έλευσινίων μυστηρίων, 23 Σεπτεμβρίου

2001, "Θέσμια", Λίμνη τῶν Μουσῶν - Βέροια 24 Σεπτεμβρίου 2001, Ἡλιοστάσια κ.ο.κ.).

Ἡ ἀπό τοῦ ἔτους 1993 ἀπαίτησή τους νά ἀποβληθεῖ ἡ Παλαιά Διαθήκη ἀπό τά κείμενα τῆς Ἀγίας Γραφῆς (ὅπως ἐξήτησαν μέ ἀνοικτῆ ἐπιστολή τους ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο), ἐξελίχθηκε σέ αἴτηση - πού ἐκκρεμεῖ στό Ὑπουργεῖο - Παιδείας λειτουργίας εὐκτηρίου οἴκου τῆς ἀρχαίας θρησκείας. Προχώρησαν ἀκόμη καί σέ ἐξώδικα ὥστε νά ἐκφοβίσουν ὄσους ποιμένες ἐκτελοῦν τό καθήκον τους ἐνημερώνοντας τό Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔχουν ὑποχρέωση, δικαίωμα καί καθήκον, θεῖω δικαίω, ἀλλά καί κατά τό Ἑλληνικόν Σύνταγμα. Αὐτές οἱ δύο πτυχές τοῦ προβλήματος ἀπετέλεσαν τό ἀντικείμενο τῆς Συνδιασκέψεως.

5. Ἐπίλογος:

Προϋπόθεση τῆς ὅλης ἐργασίας μας εἶναι ὁ σεβασμός τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καί τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί ἡ διαφύλαξη τῆς ἀνεκτίμητης ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Οἱ διάφορες σέκτες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» διολοφονοῦν ὅλες αὐτές τίς ἀξίες μέ τήν συχνά ἐγκληματική τους δραστηριότητα (βλ. Ψηφίσματα Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου), καί δημιουργοῦν τεράστιο κοινωνικό πρόβλημα. Ἡ λύση τοῦ προβλήματος αὐτοῦ δέν εἶναι ὑπόθεση μόνον τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι κυρίως εὐθύνη τῶν ἀρμοδίων φορέων τῆς Πολιτείας πού εἶναι ἐνταγμένη νά διαφυλάττει τά ἔννομα ἀγαθά.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τόν περασμένο Ἰούνιο ἀπέστειλε δεύτερη ἐπιστολή πρὸς τόν ἀξιότιμο Ὑπουργό Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων, μέ τήν ὁποία ζητεῖ τό αὐτονόητο: δηλαδή νά ἀναλάβει ἡ Πολιτεία τίς εὐθύνες τῆς σύμφωνα μέ τίς Συστάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καί νά προχωρήσει στή σύσταση ἀνάλογης πρὸς τίς ἄλλες Εὐρωπαϊκές χῶρες Ἐπιτροπῆς, ὅπως στή Γαλλία, Αὐστρία, Βέλγιο,

Γερμανία καί ἄλλοῦ. Ἡ Ἑλληνική Πολιτεία μέχρι σήμερα δέν ἔχει ἀνταποκριθῆ σ' αὐτή τήν ἐκκλήση τῆς Ἐκκλησίας.

[Γνωρίζομεν ὅτι τό Ὑπουργεῖο Παιδείας ἀπέρριψε αἴτηση ἀδείας λειτουργίας εὐκτηρίου οἴκου τῆς παραθρησκευτικῆς ὁργανώσεως "Ἑλληνική Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας" (ἐκκρεμεῖ αἴτηση ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας). Εὐχόμεθα τό Ὑπουργεῖο νά χειριστεῖ σωστά καί ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις.]

6. Ἡ Ἐκκλησία μας, ζωντανό καί αἰώνιο μῆνυμα ζωῆς, ἐλπίδας καί ἀλήθειας πρὸς κάθε ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς, καλεῖται νά δώσει καί σήμερα τήν μαρτυρία τῆς ἐν τῷ κόσμῳ, πρὸς τόν σύγχρονο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀναζητεῖ τήν πραγματική του ταυτότητα. Πρὸς τοῦτο ὅλοι οἱ ποιμένες, ἀλλά καί κάθε Ὁρθόδοξος Χριστιανός πρέπει νά εἶναι "Ἔτοιμοι πρὸς ἀπολογία πάντῳ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος". "Στόχος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά ὀδηγήσει τόν ἄνθρωπο διά τῆς γνώσεως τῆς Ἀποκεκαλυμμένης Ἀληθείας «εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 8, 21). Στήν πορεία αὐτή ἡ Ἐκκλησία θρῖσκεται ἀντιμέτωπη μέ τίς μεθοδεύσεις τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων τῆς "Νέας Ἐποχῆς", οἱ ὁποῖες ἐπιδιώκουν μέ ἀθέμιτους καί ὕπουλους τρόπους νά διαβρώσουν, νά ἀλλοιώσουν καί νά νοθεύσουν τό φρόνημα τοῦ Ὁρθοδόξου Πληρώματος, καί νά ὀδηγήσουν τοὺς ἀμαθεῖς καί εὐπίστους σέ ἀτραπούς συγχύσεως καί ἀπωλείας". Ἡ Ἱερά Σύνοδος μᾶς καλεῖ καί μέ τή Συνδιάσκεψη αὐτή σέ μιά περαιτέρω ἐγρήγορη καί κινητοποιήση. Δέν ἔχομε παρά νά ἀξιοποιήσωμε τήν εὐκαιρία πού μᾶς δίδεται. Ὁ δέ Κύριος καί Δομῆτωρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστός, διά πρεσβειῶν τοῦ ὁσίου ἡμῶν πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, "ἔστω ἡμῖν βοηθὸς ἐν πᾶσιν".